DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI:1 31.MART.1979

ONLAR YAŞIYOR

Bundan 7 yıl önce Kızıldere köyünde Türkiye devriminin on yiğit evladı katledildi.Mahir Çayan ve arkadaşları Deniz Gezmiş,Yusuf Aslan,Hüseyin İnan'ın idamlarını engellemek istemişlerdi.Kaçırdıkları üç - İngilizle başlayan 12 Mart'ın korkunç takibi onları Kızıldere'de buldu.Teslim olmalarını istediler.Onlar "Biz buraya teslim olmaya değil,ölmeye geldik" dediler.Teslim olmadılar ! Savaştılar ! Öldüler !
ONLAR'ın ölümleri amerikancı faşist generalleri,para babalarını zafer sarhoşluğuna itti.ONLAR'ı Kızıldere'de bazukaların yaktığı köy evinin küllerine gömdüklerini zannettiler.
OYSA ONLAR ÖLMEDİLER,YAŞIYORLAR.TÜRKİYE HALKLARININ RUHUNA VE BİLİNCİNE GÖMÜLDÜLER.

ONLAR halkımıza açlık,zulüm,baskı ve pahalılıktan başka bir şey getirmeyen faşizme karşı savaştılar. Zindanlara doldurulan devrimciler,işkence tezgahları,Faik Türün'lerin denetiminde yasaklanan grevler, düşürülen ücretler demek olan 12 Mart faşizmine karşı halkımızın öfkesi,bilinci,tetiği oldular.
Bugün ONLAR'ın yaktığı ışık fabrikalarda,okullarda, köy ve mahallelerde faşizme karşı savaşan işçilerin, köylülerin,gençliğin yolunu aydınlatıyor.
ONLAR TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİNDE YENİ BİR ÇIĞIR AÇTILAR.TESLİM OLMAMAYI,SAVAŞMAYI ÖĞRETTİLER.

ONLAR'ın açtığı bu yeni çığır sadece egemen sınıfları sarsmakla kalmadı; 60 yıldır halk kitlelerine teslim olmayı,pasifizmi öneren teslimiyetçi sağ çizgiyi de yerle bir etti.Onun için TKP'si,TİP'i-TSİP'i amerikancı generallerle aynı koroyu oluşturdular.Gerici güçlerin yalan ve safsataları sözde solcularca da tekrar edildi.Ama tüm bu gericiler korosuna en güzem cevabı bugün ONLAR'ı mücadelesine bayrak yapan Türkiye halkları veriyor.
12 Mart ve sonrası karşısında takınılacak tavır bundan dolayı,sahte solcularla devrimciler arasındaki ayırım çizgisini oluşturur.Bugün ülkemizde ONLARA karşı takınılan tavır,doğru devrimci çizgiyi savunmanın da mihenk taşıdır.Bugün gerek TKP,TİP,TSİP, KSD vs. gerekse her türlü aceleciyi geçmiş konusunda birleştiren nokta,geçmişin bir dizi askeri eylemler düzeyine indirgenmesidir.Geçmiş her iki bakış açısı tarafından da (ister doğrudur diye savunulsun,ister reddedilsin) salt bir askeri ödgütlenme,bir foko örgütlenmesi ve bunun ürünü olan eylemler düzeyine indirgenir.Gerek revizyonist,gerekse her türden aceleci ile devrimci hareket arasındaki en temel ayırım noktası geçmişin böyle bir değerlendirilmesinde yatar.
Geçmişin siyasi muhtevasını kavramayan,onu sadece askeri bir yapıdan ibaret örgütlenme olarak gören her akım onun reddine dayanır.Ve bugünkü devrimci görevleri çözmede oportünizme batar.
Geçmişten alınacak en özlü ders,bu açıdan,onun işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin temsil eden siyasi muhtevasını kavrayabilmektir.Yani ONLARDAN öğrenmektir.
Ve biz onlardan öğrendik savaşmayı.Halk kitlelerinin aktif mücadelesini faşizme karşı bir kale gibi dikmeyi biz ONLARDAN öğrendik.
Tüm bunlardan dolayı,birde çok,çokta bir olan,hepsi birer MAHİR,hepsi birer SAFFET,HÜDAİ,SİNAN KAZIM, SABAHATTİN,NİHAT,CİHAN,AHMET,ERTAN,ÖMER olan halkın bu yiğit evlatlarını unutmadık,unutmayacağız.
Onlar halkların kalbine devrimcilerin bilincine gömüldüler.

ONLAR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARINI DEVRİM YOLUNA KANLARIYLA YAZDILAR

"Bırakın liberallerin ve dehşete düşmüş entellektüellerin özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebelerinden ödleri kopsun,bırakın korklar gibi döğüştüğünüz yere tekrar gitmeyin,ölüme giden yola bir daha ayak basmayın desinler.Sınıf bilincine sahip proletaya onlara şöyle cevap verecektir;Tarihte bütün devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıları ile çözülmüştür. Ve onlar yenilgi derslerini öğrendikten sonra zafere ulaştılar.Yenilmiş ordular iyi öğrenirler."

ÇIKARKEN

Genel olarak Türkiye'de yaşanılan yenilgi ve dağınıklık yıllarının etkileri farklı boyut ve biçimleriyle Almanya'daki devrimci harekette de yaşandı. Yaşadığımız toplumsal bütünün kendine has özellikleri toparlama sorunu olarak önümüze getirdi. Ama ne için, kime karşı, nasıl birleşilecekti. Ve en önemlisi kimler birleşecekti?

Türkiye devriminin bir parçası olmamız itibariyle siyasi guruplaşmalar biçim olarak Türkiye'deki saflaşmanın, guruplaşmanın özelliklerini görevleri karşısında takınılan farklı tavırlar ve guruplaşmalar buraya'da aynen yansıyor. Ama yakalanması gereken asıl halka sınıf mücadelesinin uluslararası karekterinin kavranmasıydı. Sınıf mücadelesinin ulusal biçimleri konusunda doğru derimci safda yer alabilmek ancak poroleter enternasyonalizmini doğru kavramakla, marksizmi doğru kavramakla mümkündür.

Türkiye'de devrimci saflaşmada yerimizi alabilmek, gerek Türkiye devrimi sorunlarıhakkında sistemli bir idolojik bütünlüğe sahip olmaktan geçtiği kadar bura sorunları hakkında da sistemli bir programdan geçecektir. Almanya özelinde bu iki temel üzerinde, Anti-faşist, Anti-Emperyalist güçlerin toparlanması da önemli bir devrimci görevi oluşturuyor. Biz burada özellikle neler yapabileceğimiz sorularına cevap getirmeye Almanya'daki Türkiyeli işçilerin mücadelesinde doğru devrimci altarnatifi içinde bulunduğumuz platformda sunmaya çalışacağız. Bu açıdan eleştirilere açığız Almanya'da Anti-faşist, Anti-Emperyalist platformda yaratmaya çalışacağımız devrimci altarnatifin buradaki devrimci güçleri bir araya getirmede önemli bir işleve sahip olduğuna inanıyoruz.

Bülten Alnaya'da varolan birkısım derneklerin ortak bir faliyeti olarak çıkıyor. Belirli çalışmaların sonucu olarak gerek Türkiyeye yönelik gerek buradaki görevler konusunda ortak bir platform da birleşenn dernekler olarak oluşturulan bu platformu tartışmaya sunuyoruz. Bu bültenle devrimci güçlerin belli bir platformda birleşebilmelerinnin sorunlarını ve buradaki görevlerimize ışık tutacak çeşitli yaklaşımları tartışmaya çalışacağız. Tüm devrimcileri böylesi bir platformda yer almaya çağırıyoruz.

GÖRÜŞLE

Biz Almanyada var olan bir kısım dernekler, Almanya şartlarında tutarlı bir Anti-faşist Anti-Emperyalist platformun oluşturulması gerektiğine inanıyoruz. B öylesi bir platform bizi kaçınılmaz olarak içinde yaşadığımız parçayı nasıl değerlendirdiğimiz, görevlerimizin(gerek T ürkiye gerek Almanya açısından) neler olduğunu tespit edilmesi tartışmasına götürdü. Çünkü birlik ve ayrılıklara temel teşkil edecek bir ideolojikplatform, hareketin hedefleri ve yönelimi konusunda ne düşünüldüğü sorusuna verilecek cevapta yatar. İçinde bulunduğumuz şartlar nelerdir? Yani esas olarak somut görevlerimize ilişkin bir tartışma platformu oluşturmak, bunu bir programa dönüştürebilmektir sorun..(1)

Bu konu üzerinde yeni tartışılan bir konu değil belki, ama Almanya özelinde böylesi bir anlayışla soruna yaklaşmanın ilk olumlu denemesidir diyebiliriz. Bu açıdan tartışmaya açıktırve belki eksiklikleri de beraberinde taşımaktadır. Böylesi bir çabanın ülkemizdeki saflaşmaya uzaktan da olsa bir katkısı olacağına ve Almanya şartlarında doğruyu yapmak isteyen unsurları bir araya toplayacağına inanıyoruz..

ALMANYA KOŞULLARI VE GÖREVLERİMİZ

II. Dünya savaşı sonarası Amerikan emperyalizminin güdümünde hızlı bir gelişme gösteren Alman kapitalizmi, bu gelişmesinin belli bir evresininde gerekli işgücünü bulamamak sorunuyla karşılaştı. Bu çıkmaza "çözüm" modern toplumun "köle transferi" yoluyla bulundu. Geri bıraktırılmış ülkelerden "masrafsız", "hazır" ucuz işgücü ithal edildi.

Bu hızlı gelişme kapitalist ekonominin kendi iç işleyişi sonucu, yapısal olarak tıkanıklığa uğradı. 70 lerde yaşanan krizle Alman kapitalizmi, bu yabancı işçilerin belli bir bölümünü geri yolladı. Şu anda Almanya'da 3.95 milyon civarında yabancı bulunmaktadır. (2) Ve budurum Alman toplumunda azınlıklar sorunu yaratmıştır. (T oplam nüfusun % 6.42si) Bu işçiler arasında gerek en kalabalık yeri oluşturmaları gerekse politik olaylara karşı duyarlı oluşları itibariyle Türkiyeli işçiler önemli bir yere sahiptirler

Kapitalizm, başlangıçta kendi iktisadı bunalımını çözmek için ülkesine çağırdığı bu işgücü ordusunu krizi giderecek basit araçlar olarak görüyordu. Ama, gelişmeler kaçınılmaz olarak, insanı basit bir meta, bir mal gibi gören kapitalistlere çağırdıkları işgüçlerinin makinalar değil insanlar olduğunu öğretti. Her biri kendi toplumsal ve tarihsel özellikleriyle birlikte Almanya'ya gelen bu yabancı işçiler Alman kapitalizmi açısından şimdi gerçekten bir 'sorun' haline dönüştü. 1970 kriziyle birlikte bu işçilerden 700.000 kadarı 4yıl içinde geri gönderildiler, ama eğitim, konut, emeklilik, yeni genç kuşak, siyasi hakların sağlanması gibi bir dizi problemle kapitalizmin sorunu olmaya devam edecekler.

Öte yandan modern Toplumun köleleri, kendi ülkelerinden daha iyi olanaklar elde etmek için geldikleri Alman toplumunda 2. hatta 3. sınıf vatandaş muamelesiyle en ağır şartlarda çalışıyorlar. Yaşanmayacak durumda olan yerlerde yaşıyorlar ve en ağır şartlarda çalışıyorlar. Yaşanmayacak olan yerlerde yaşıyorlar ve en temel haklarınoan mahrum bulunuyorlar. Ama tüm bunlar kendi ülkelerindeki kronikleşen ekonomik kriz ve sürekli işsizlik nedeniyle bu işçilerin burada kalmalarına engel teşkil etmiyor. Onlar kendi ülkelerinde daha olumlu bir altarnatif bulamamaları nedeniyle burada en hayasızca sömürü yöntemleriyle iliklerine kadar sömürülüyorlar.

Var olan tablo artık " Yabancı işçiler" sorununun basit, geçici bir dönemi kapsayan bir sorun olmadığını gösteriyor. Bu sorun günümüz emperyalist ilişkilerinin doğurduğu, Alman kapitalizminin kronikleşen bir sorunu haline dönüşmüştür. Soruna sıhhatli ve sistemli bir yaklaşım ancak, bu işçilerin basit birer mülteci, yarın evlerine dönecek göçmenler olarak görülmemeleriyle mümkündür. Ülkemizde ve Almanya'da kapitalizim var oldukça yeni boyutlar kazanacak olan ve mutlaka sistemli bir analize tabi tutulması gerekli bir sorundur.

DÜZELTME: Elimizde olmayan nedenlerle ÇIKARKEN yazısında çok önemli dizgi hataları olmuştur.
Paragraf 1 Satır 4-6 arası:

...aşadığımız toplumsal bütünün kendine has özelliklerini toparlanma sorununu biraz geç de olsa acil bir sorun olarak önümüze getirdi.

Paragraf 2 Satır 1-7 arası:
Türkiye devriminin bir parçası olmamız itibarıyla siyasi gruplaşmalar biçim olarak Türkiyedeki saflaşmanın, gruplaşmanın özelliklerini taşıyor. Yani Türkiyedeki sınıf mücadelesinin görevleri karşısında takınılan farklı tavırlar ve gruplaşmalar buraya da aynen yansıyor.

Düzeltir, özür dileriz.

RİMİZ

DEVRİMCİ ÇALIŞMA ANLAYIŞI

Denebilir ki, Türkiyeli işçilerin Almanya'da var oluşu alman ve Türkiye Proleteryasının(genelde proleterya) mücadelesinin ortaklığını gösteren somut köprüleri atmıştır. Almanya'daki sınıf çatışmasının bir unsuru olan, buradaki sınıf ilişkilerinde Alman proleteryasının bir parçası olan Türkiyeli işçiler arasında çalışan Devrimciler nasıl bir anlayışa sahip olmalıdır? Bu işçileri örgütlerken Almanya ve Türkiye'ye yönelik sorunları nasıl bir bütünlük içinde ele almalıdırlar? Somut görevlerimi ve önerilerimizi sıralamadan önce bu sorulara cevap vermek zorunludur. Çünkü sorun işçi sınıfı biliminden neyin anlaşıldığı sorunudur. Hangi anlayışla yığınlara gidileceğinin tesbiti sorunudur. O halde, eğer aramızdaki birlik ve ayrılıkları "hareketin ortak hedefleri" konusundan kaynaklandırmak istiyorsak, hareketin ve onun hedeflerinin neler olduğunu tesbit etmek gerekmektedir. Anlaşılacağı üzere sorun doğrudan Marksizmin nasıl kavranması gerektiğine ve bunun bir özel parçaya nasıl uygulanması gerektiğine ilişkin bir tartışmadır.

Görülmesi, yakalanması gereken ilk halka, Alman toplumunda yaşayan Türkiyeli işçilerin ikili özelliğinin açığa çıkartılmasıdır.. (3) Birincisi, Türkiyeli olmaları itibariyle kendi toplumlarına ait olmaları ve sınıfsal saflaşmada yerlerini almış olduklarıdır. Yani burada Türkiyeli işçiler'dirler ve o toplumsal formasyonun bir parçasıdırlar. İkincisi, burada üretimdeki yerleri itibariyle işçidirler ve sınıfsal planda Alman proleteryasının parçasıdırlar. Yani, Türkiyeli olmaları itibariyle, o toplumun bir parçası olmaları itibariyle ülkelerindeki her toplumsal çalkantıdan var olan canlı bağları nedeniyle sürekli etkilenmektedirler.

İkincisi Alman toplumunda bir azınlık oluşturmaları işçi sınıfına dahil olmaları itibariyle buradaki sınıf çatışmasının da bir unsurudurlar, buradaki toplumsal kavgada da (Şimdilik ağırlıkla sendikalar düzeyinde, ekonomik planda olmasına rağmen) yerlerini almışlardır. İşçidirler ve sömürülmektedirler. Bu anlamda sorunları doğrudan Alman işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinin parçasıdır. Türkiyedeki sınıf çatışmasının bir unsuru olmaları itibariyle de Türkiye'deki iktidar sorunun çözümü bu işçilerin sorunun da çözümüdür. Çok açık görülüyor ki, (diğer binlerce örnekten biridir sadece bu) işçi sınıfının mücadelesi ulusal sınırların ötesinde uluslararası bir anlam taşımaktadır. Yabancı işçileri ve özelde Türkiyeli işçileri böylesi bir bütünlükte değerlendiremeyen bir bakış açısı kaçınılmaz olarak sorunların çözümünde ulusal sınırlara çakılıp kalacaktır.

Günümüzde sosyalist hareketin enternasyonali olmayışı işçi sınıfının sorunlarının çözümünde ulusal sınırlarla sınırlı bir yaklaşım eğilimini ön plana çıkarmaktadır. Gerek siyasal, gerek örgütsel planda uluslararası Marksizmin bugün içinde bulunduğu durum proleteryanın mücadelesinin biçimine ilişkin sorunların öze ilişkin sorunları olarak ele alınmasına yol açmaktadır. (Konumuz açısından Türkiyeli işçilerin yeri ve anlamı tartışıldığında bunu açıkça gözlemek mümkündür.) Bunda bugün uluslararası planda revisyonizmin esas olarak milliyetçilik temelinde izlediği siyasi hattın da önemli bir katkısı vardır. Sorun öncelikle ulusal, her ulusun kendisini ilgilendiren sorun düzeyinde ele alınmaktadır. Böylece öz, basitçe biçime feda edilmiştir. Enternasyonalizim ise "Uluslararası kardeşlik ve dayanışma" düzeyinde burjuva libaral bir çerçeveye sıkıştırılmıştır. (Tüm bu söylediklerimizi FİDEF, ATİF vs. gibi örgütlerin çalışma programlarında da gözlemek mümkündür.)

Proleteryanın sınıf mücadelesi esas olarak Uluslararasıdır. Proleteryanın tek tek ulusal düşmanları değil, uluslararası planda ortak düşmanı vardır. Bu anlamda proleteryanın (ve onun teorisi Marksizmin) vatanı yoktur. Muhteva olarak kavranması gereken temel halka budur. Bugun burjuva uluslar çerçevesinde, her ülke proleteryasının kendi ulusal sınırlarında örgütlenmesi zorunluluğu proleterya mücadelesinin biçimine ilişkin sorunlardır. "Özünde öyle olmakla birlikte proleteryanın burjuvaziye karşı mücadelesi, başlangıçta ulusal ölçüsünde bir mücadele biçimine bürünür. Her ülkenin proleteryası elbetdeki herşeyden önce kendi burjuvazisi ile hesaplaşır." (K.Manifesto) o halde burada da işçi sınıfına giderken anlatılması gereken budur. Proleteryanın mücadelesinin muhtevası, Marksizmle bir [illegible] almayı belirler. Yani, Marksizmden ne anlaşıldığı, onun kavranması sorunudur.

O halde Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler itibariyle sorun nasıl ele alınmalıdır? Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, Marksizm bitmiş, tamamlanmış bir şey olmadığı için konumuza ilişkin ezber formülleri bulundurması mümkün değildir. Herşartta uygun bir dizi formüller yığını olmayan Marksizm sosyal yaşamın gerçekliği tarafından gerçekleştirilen bir teoridir. Yaşayan gerçek bizi yeni bir toplumsal olgu ile karşıkarşıya getirmiştir. Yabancı işçiler ve onların sorunlarının çözümü... Bu kendi özgülünde sorunun analizini kaçınılmaz kılar. O halde bu konuda ezbere alıntılarla, kalıplarla sorunun çözülemeyeceğini bilmek ilk veridir. "Sermayeye karşı yürütülen mücadele karşılaşılan olaylar ve durumlar... her derde deva harcıalem fikirlerinin yetersizliğini..." bize öğretiyor Marx. Marksizm bize sadece sorunları çözme, ele alma yöntemini, kavrayış ve yorumlama yeteneğini verir. Almanyada özel olarak Türkiyeli işçiler arasında çalışma yapmak ödevi ile karşı karşıya olan Devrimciler o halde temel olarak bu noktayı ön plana çıkartmak zorundadırlar. Bu ise gerek Almanya'daki sınıf mücadelesi, (İşçilerin buradaki somut sorunlarının çözümünü içeren) ve Türkiyedeki sınıf mücadelesi içinde net bir siyasal tavır almakla mümkündür. Çünkü Türkiyeli işçiler somut olarak her iki toplumun sorunlarıyla karşı karşıyadırlar. Her iki mücadelenin şu veya bu biçimde içindedirler veya içinde olmaları gerekir. O halde kitle örgütleri burada Türkiyeli işçileri örgütlerken sıhhatli bir bakış açısından kaynaklanan bir programa sahip olmak zorundadırlar. Esas olarak bu program Ekonomik-demokratik bir planda da olsa Almanya'ya ilişkin ve Türkiye'ye ilişkin görevleri diyalektik olarak kavramak zorundadır. Almanya'da var oldukları sendikal örgütlenme içinde, sömürü payını azaltma konusunda verilen mücadele konusunda, yabancılar kanununu, siyasi özgürlüklerin kazanılması konusunda doğru bir bakış açısısahip olmalı, bu konuda doğru bir hat izleyen tüm Alman soluyla en somut mücadele biçimlerini geliştirmelidirler. Tüm bu mücadeleler siyasi mücadelenin belirleyiciliği ışığında hayata geçirilmelidir. Türkiye yönelik görevler başlığı altında özetleyebileceğimiz, Anti-faşist kampta işçilerin yer almalarını sağlamak, gelişen faşist saldırıları burada teşhir etmek, Türk hükümeti unsuru üzerinde demokratik bir baskı unsuru olmak gibi, görevleri sıralayabiliriz. Bu görevleri sıraladığımızda göreceğimiz gibi, bunların Almanya ve Türkiye biçiminde bir tasnife tabi tutulması bizi mekanik bir zorlamaya itebilmektedir. Örneğin, emeklilik, eğitim vs. gibi her ülke burjuvazisini hedef alan taleplerde mevcuttur. O halde görevleri birbirine alternatif iki başlık altında toplamak ve sorunu bu alternatifler arası tercih sorununa indirgemek esas olarak yanlıştır. Görevler bir bütündür ve sorun bu görevlerin ne tür bir anlayışla ele alınacağı sorunudur. İkincisi bu görevlerden birine karşı kayıtsız kalmanın (Örneğin: Türkiye'deki gelişmeler ve buradaki görevler) diğer görevlere karşı da kayıtsız kalmak demek olduğunun bilinmesidir. "Marksist olan kimse hiçbirvakit sınıflararasındaki ilişkilerin incelenmesi gibi sağlam bir tabanı elden bırakmamalıdır (Lenin)"

Tarihin motoru sınıf mücadelesidir. Marsistler bu temel üzerinde otururlar. Tüm sorunları çözerken sınıf mücadelesinin objektif seyrini gözler ve bunun gereklerini yerine getirirler. Yani varılan teorik sonuçlar icat edilmiş yada keşfedilmiş fikirlere, ilkelere dayanmaz aksine sadece gözlerimiz önünde cereyan eden sınıf çatışmasına, tarihi bir harekete dayanır ve onun genel terimlerle ifadesidir. Türkiyeli işçilerin buradaki örgütlenmeleri ve karşılaşılan sorunlara çözüm getirme konusunda da yapılması gereken budur. Onun içinde yaşadığı, çelişkisi bulunduğu şeyleri bilmek ve ona bu sorunların doğru çözümünü gösterebilmektir. Bu, Almanya'da mücadelede sorunların çözümü konusunda doğru devrimci tavrı takınmakla,Türkiye sınıf mücadelesinde devrimci saflarda yer almakla mümkündür. Eğer işçilerin sorunları bir bütün olarak ele alınabilirse görülecektir ki, Türkiye ve Almanya açısından görevler birbirine alternatif değil, tersine birbirini tamamlayan bir elmanın iki yarısıdır. Ve bu görevlerden birinin eksik yerine getirilmesi diğerinin başarısızlığı anlamına gelir.

Bu konuda ortaya çıkan bazı hatalı eğilimlere, bundan sonraki çalışmalar açısından önem taşıdığından değinmekte yarar var.

Bazıları Almanya'da yapacak pek birşey olmadığını burada dernekler düzeyinde örgütlenmenin, işçileri somut sorunları etrafında harekete geçirmenin önemli olmadığını söylüyorlar. Çünkü burada işçi sınıfı zaten hep " Aristokrat ve Revizyonist" miş. Yapılacak şey Türkiyeye kadro yollamak ve yardım etmektir. Tabiki bu sınıf mücadelesinde havlu atan tipik bir görüştür. Sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getirmek yerine, ezberlenmiş lakırdılarla yığınların peşinden gelece ini zanneden tembel gevezelerin savunacağı bir teoridir. Amaç işçileri örgütlemek olmadığından, yığınlara inmek, onların sorunlarıyle uğraşmak böylesi kafaların sorunları olamaz. Onlar oturdukları odalarda yığınların ayaklarına gelmesini bekleyecektir. Böylesi bir anlayış sınıf mücadelesini birbirine tercih edilecek bir sorun düzeyine indirerek Marksizmi küçük bir burjuva sapmaya indirgemektedir. (Nitekim RAF, KIZIL TUGAYLAR kendi ülkelerindeki sınıf mücadelesini önemsemeyerek savundukları görüşleri hayata geçiriyorlar.) İşçilerin burada yaşadıkları mevcut sistemle çelişkileri olduğuna göre bunlara çözüm getirmenin zorunluluğuna göz yummak anlayışının Marksizmle ilgisi olamaz.

İkinci bir yanlış anlayış ise Türkiyedeki sınıf mücadelesi karşısında ilgisizlik, siyasi saflaşmada tarafsız ve seyirci kalma anlayışıdır. Gerekçesi ne olursa olsun bu da sorunu dar bir çerçevede, ulus çerçevesinde ele alan bir anlayıştır. Sınıf mücadelesinde taraf olmak demek olan Marksizm'in sınıf mücadelesinin ulusal biçimleri konusunda tarafsız veya ilgisiz kalabileceğini düşünmek mümkünmüdür? Marksizm ve Marksisstler bu anlamda her ülkedeki sınıf mücadelesinde olmuşlardır, saf tutmuşlardır. Dünyanın her yerinde bizim saf tuttuğumuz, taraf oldugumuz devrimci kavgalar veriliyor. Öyleyse içinde yaşadığımız Almanya'da da Türkiyede de bizim bir safımız var. Olmalıdır da..

Sorun ohalde sınıf mücadelesinin enternasyonalist karekterinin açığa çıkartılmasıdır. Bu Almanya özeli açısından da ayrı bir önem taşır. Çünkü burjuvazi yabancı işçileri kendi işçi sınıfını bölmede, milliyetçi eyilimlerle doldurmada bir araç olarak kullanıyor. İşçileri ulus esasına göre örgütlemek ve bu ayrılıklardan sınıf adına yararlanmak istiyor. Bu burjuvazinin tarih sahnesinde var olduğundan beri kullandığı çakaralmaz silahıdır. O halde sınıfa bilinç götürecek bir kişi, özellikle bugünkü şartlarda işçi sınıfının ulusal ayrılıklarının sahteliği üzerine oturtmalıdır.

Soruna somut görevler itibariyle daha yakından eğilmek mümkündür.

---

(1) Burada sadece konulara nasıl bir platformda yaklaşmak gerektiği konusundaki görüşlerimizi belirttik. Elbette yapılması gereken her konu etrafında etraflı öneriler sunmaktır. Bu önümüzde duran görevlerimizdendir.

---

(2) 30.9.1977 istatistiklerine göre Almanya'da 3.95 milyon yabancı vardır. Bunların 1.118 milyonu Türkiyeli, 640 Bini Yugoslav, 570 Bini İtalyan, 328 Bini Yunan...

---

201 Bini Ispanyol, 169 Bini Avusturyalıdır. Yabancıların içinde çalışanların sayısı ise 1.869 Milyondur. Ayrıca 100.000 kaçak Türkiyeli işçinin bulunduğu sanılmaktadır.

(3) Türkiyeli işçiler tanımlamasıyla Türkiyede var olan tüm uluslardan işçileri kastediyoruz. Ve bunların kendilerine ait ulusal özellikleri (kültür, dil vs.) olduğu açıktır. Ama Türkiye devriminin birer unsuru olmaları itibariyle ve Almanya'da sorunlarının çözümünde aynı platformda bulunmaları itibariyle bu tanımlamayı doğru buluyoruz.

(DEVAM EDECEK)

TÜRKİYE'DEN HABERLER

Kızılay'da binlerce kişi sıkı yönetimin başkı uygulamalarını protesto etti

1 Mart Perşembe günü Ankara'nın Kızılay semtinde ikibine yakın kişinin katıldığı bir gösteri düzenlenmiştir. Saat 16.00'da Sakarya Caddesinde büyük bir halk kitlesi toplanarak sıkıyönetimin baskı uygulamaları protesto edilmiştir. Halka hitaben yapılan bir konuşmada, *"Maraş katliamı vesile edilerek ilan edilen sıkıyönetimin halka karşı baskı uygulamaları yürüttüğü; buna karşılık faşist katillerin İpekçi'nin, Maraş'ın katillerinin ellerini kolllarını sallayarak dolaştıkları, hatta yeni yeni cinayet ve saldırılara giriştikleri; bütün bunların da sıkıyönetimin halka karşı ilan edildiğini ortaya koyduğu"* belirtilmiş. Tuzluçayır'ın CHP'li muhtarının evinde kitap bulundurduğu gerekçesiyle gözaltına alınarak öldürülmesi olayı hatırlatılarak *"sıkıyönetim faşizme kan halka zulüm demektir"* denilmiştir. Konuşmacı daha sonra *"Halkın faşist baskıları değil, özgürlük istediğini"* belirterek, *"hiçbir baskı ve zulmün halkın devrimci mücadelesini durduramayacağını, zulme karşı direnişin her koşul altında sürdürüleceğini"* söylemiştir.

Konuşmadan sonra halktan yeni katılmalarla daha büyüyen kitle, hep bir ağızdan "İpekçi'nin Katili Türkeş", "Maraş'ın Katilleri Nerede?", "Tuzluçayır Muhtarını Kim Öldürdü?", "Faşist Baskı ve Zulüm Değil, Özgürlük İstiyoruz", "Sıkıyönetim Halka Zulüm Faşizme Kan Demektir", "Yaşasın Birleşik Direniş Hareketi" sloganlarını haykırmıştır.

Devrimci Yol dergisi sahibi Mehmet Yazıcı yasa dışı olarak göz altında tutuluyor.

Sıkıyönetimin ilanından sonra yasalara aykırı olarak gözaltına alınan Devrimci Yol dergisi sahibi M. YAZICI hala Mamak'ta tutuklu bulunuyor. Gözaltına alındıktan sonra 3 gün işkence yapılarak sorguya çekilen YAZICI, uzun süredenberi yasalara aykırı olarak gözaltında tutulmaktadır.

Askeri cezaevlerinde yasa dışı baskı ve işkenceler sürüyor.

Ankara'daki Mamak askeri tutukevinde, tutuklulara karşı Nazi kamplarındaki metotlara benzer metotlar uygulanıyor. Faşist görevliler tarafından tutuklulara baskı uygulanıyor. Bilindiği gibi Mamak Cezaevi 12 Mart döneminde Nazi kamplarını aratmayacak baskı ve işkencelere sahne olmuş, MHP'li faşist yöneticiler, B.Poturna ve Metin Denli gibi faşist köpekler tutuklulara karşı çeşitli işkence ve baskılar uygulamışlardı. Bugün de daha şimdiden benzer girişimler sahnelenmeye başlamıştır. Muhtar, Mamak zindanının halkımızdan aldığı ilk can oldu. Ama, yapılanların kimsenin yanına kar kalmayacağını hiç kimse unutmamalıdır.

Şimdi faşist idarecilerin yeni bir yöntem uyguladıkları da öğrenilmiştir. Buna göre, bir koğuşa 10 faşist 5 devrimci yerleştirilerek, devrimciler faşistlere dövdürülmeye çalışılmaktadır.

Türkiyeli İşçi ve Öğrenci Derneği aylık bülteni -WIESBADEN
Sahibi: T.İ.Ö.D. yönetim kurulu (V.i.S.d.P)
Yazısma adresi:Knaus str.12 A.Buldag. 62.Wies. fiyatı 10 Pf.